



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci nezletilé žalobkyně **H. J. W.**, narozené dne ..., čínské státní příslušnice, bytem v P. 3, K. 607/5, zastoupené matkou S. H., narozenou dne ..., čínskou státní příslušnicí, bytem tamtéž, právně zastoupené Mgr.Petrem Václavkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Opletalova 25, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 17.10.2013, č.j.: MV-81003-3/SO/sen-2013,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 17.10.2003 č.j.: MV 81003-3/SO/sen-2013, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 16.342,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr.Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění

Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního úřadu, jímž byla pravomocně zamítnuta žádost účastnice řízení o povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87b odst.1 ve spojení s ustanovením § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu).

Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že 28.8.2012 podala žádost o povolení k přechodnému pobytu, když nezletilá sdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie. Po provedeném řízení zamítl prvoinstanční orgán podanou žádost s odůvodněním, že nebyla splněna podmínka existence vztahu, kterým by bylo naplněno postavení žadatelky jako rodinného příslušníka občana Evropské unie a nebyl doložen doklad o sdílení společné domácnosti. Žalobkyně k tomu konstatovala, že je přesvědčena, že žalovaný správní úřad porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům, obsaženým v ustanovení § 68 odst.3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, definujících požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních úřadů. Správní úřad rovněž opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ustanovení § 3 správního řádu a napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního úřadu prvního stupně jsou v rozporu se základními zásadami činnosti správních úřadů.

Podle názoru žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což je vada, která způsobuje nezákonnost správního rozhodnutí bez dalšího. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zjevné, že žádost účastnice řízení byla zamítnuta proto, že účastnice řízení nesplnila podmínku, stanovenou ustanovením § 87b odst.1 zákona o pobytu cizinců, konkrétně fakt, že nedoložila doklad o tom, že je rodinným příslušníkem občana EU a že má s občanem EU vztah obdobný vztahu rodinnému. Sdílení společné domácnosti a vztah obdobný vztahu rodinnému není podle názoru žalobkyně něčím, co by bylo možno prokázat nějakým exaktním důkazním prostředkem, neboť se nejedná o manželství a správním úřadům byl žalobkyní označen dostatek důkazů, které jednoznačně prokazovaly sdílení společné domácnosti. Konkrétní listinný důkaz ani není možné předložit, neboť není vydáváno žádné osvědčení o sdílení společné domácnosti a proto je prakticky nemožné předložit listinný důkaz tuto skutečnost prokazující. Pokud se správní úřady zaměřily jednostranně, kdy vyžadují vyložení listinných důkazů, je to postup protizákonný, kterým nemohl být zjištěn stav věci bez důvodných pochybností. Správní úřad je kromě práva hodnotit podklady (zejména důkazy) podle své úvahy rovněž povinen pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení. V posuzované věci správní úřady zcela pomíjejí provedené důkazy, které prokazovaly sdílení společné domácnosti a nesmyslně trvají na doložení dokumentu, který opatřit prostě není možné. Takovýto projev libovůle správního úřadu nelze považovat za správní uvážení správního úřadu.

Pokud jde o vlastní výklad pojmu „vztah obdobný vztahu rodinnému“, pak žalobkyně je ve vztahu k občanu Evropské unie v poměru sestra – sestra a je proto nepochybné, že tyto osoby jsou si osobami navzájem blízkými a jsou tedy jednoznačně rodinnými příslušníky. Otázka prokazování vztahu obdobnému vztahu rodinnému zde není podle názoru právního zástupce účastnice řízení zcela namístě a tento vztah by v případě sourozenců vůbec neměl být zpochybňován. Pokud správní úřady zkoumaly v případě sourozenců tuto otázku, jedná se o postup nadbytečný, neboť otázku zodpovídá přímo občanský zákoník a je nepochybné, že sourozenci jsou osoba v poměru rodinném. Zkoumání otázky, zda jsou v poměru obdobném poměru rodinnému, je proto zcela bezpředmětné.

Žalobkyně v podané žalobě podrobila postup správních úřadů obou stupňů závěrům Ústavního soudu České republiky, který projevy libovůle a přepjatého formalismu správních úřadů ve svých rozhodnutích několikrát označil a na základě tohoto posouzení dospěla žalobkyně k závěru, že je přesvědčen o tom, že postup správních orgánů, který nejenže znamenal postup přepjatě formalistický, pokud jde o doklady požadované prokázat sdílení společné domácnosti, ale rovněž ve vztahu k posouzení vztahu žalobkyně s její nevlastní

sestrou byl jednoznačně v rozporu nejen se zákonem, ale i s postojem, který k této otázce zaujímají Nejvyšší správní soud a Ústavní soud.

V posledním žalobním bodě žalobkyně namítla jednoznačné porušení principu dobré správy ignorováním základní zásady správního řízení, a to zásady přiměřenosti podle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, z níž plyne, že rozhodnutí musí být přiměřené případnému zásahu do soukromého a rodinného života. Správní úřady nedostatečně zkoumaly tento faktor ve vztahu k němu a jeho osobě. Správní úřad prvního stupně konstatoval, že nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života účastníků řízení s ohledem na skutečnost, že se nepodařilo prokázat rodinnou vazbu žalobkyně k občanu Evropské unie. Tento faktor však není při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života cizince jediným, který je nutno posuzovat. Správní úřad se má primárně řídit hledisky, vypočtenými v ustanovení § 174a cizineckého zákona a ve vztahu k otázce přiměřenosti rozhodnutí je zásadní otázkou pobyt celé rodiny účastnice řízení na území České republiky i skutečnost, že zde matka žalobkyně pracuje, žalobkyně zde má kamarády a veškeré sociální a kulturní zázemí. V případě nepovolení přechodného pobytu by byla žalobkyně zcela oddělena od svých nejbližších, přičemž z odůvodnění rozhodnutí je jednoznačné, že prakticky celá rodina má na území České republiky povolen pobyt, což však správní úřad nijak nezohlednil ve svém rozhodnutí. Je tak zcela nepochopitelné, jak mohl žalovaný dojít k závěru, že v případě nepovolení pobytu nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života účastnice řízení, když tento bude nucen opustit celou rodinu. A pokud správní úřad tuto skutečnost nezkoumal a zaměřil se pouze na vztah s občanem EU, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný odvolací správní úřad ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že se skutečnostmi, uvedenými v žalobě, již zabýval v rámci vedeného odvolacího řízení a k věci se vyjádřil napadeným rozhodnutím, v němž jsou uvedena konkrétní tvrzení. Ze spisového materiálu vyplývá, že k žádosti nezletilé nebyly předloženy zákonem stanovené náležitosti. Z tohoto důvodu správní úřad vyzval účastníky řízení a poučil je o tom, jaké dokumenty je třeba k žádosti předložit. Zároveň poučil s odkazem na ustanovení § 15a zákona č. 326/1999 Sb. žalobkyni o tom, koho lze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie. K žádosti o povolení k přechodnému pobytu byl předložen k účelu pobytu rodný list a osvědčení o státním občanství České republiky J. H., narozené dne ... Dále byl předložen rodný list účastnice řízení. Z matričních dokladů vyplývá, že obě nezletilé mají společnou matku – paní H. S.

Žalovaný odvolací správní úřad odkázal, pokud jde o interpretaci pobytového zákona, na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2010, č.j.: 5As 6/2010 - 63, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož za rodinného příslušníka ani za vztah rodinný není považován vztah bratr – sestra a tím méně lze potom za takový vztah či vztah obdobný vztahu rodinnému považovat vztah bratranec – sestřenice. Správní úřady zjistily správně stav věci a ze zjištěných skutečností učinily správný závěr, když žádost účastnice řízení pro nesplnění podmínky uvedené v zákoně zamítly.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 23.9.2014 zástupce žalobkyně odkázal na písemné vyhotovení podané žaloby a zdůraznil dva základní body, na jejichž základě je podle názoru žalobkyně nutné napadené rozhodnutí pro nezákonnost soudem zrušit. V první řadě je to skutečnost, že správní úřad nezjistil náležitě skutečný stav věci a neposoudil řádně konkrétní specifickou situaci nezletilé žalobkyně, která žije ve společné domácnosti s o dva roky starší sestrou, s níž má pokrevní vztah, takže není zřejmé, jaký jiný

než „vztah obdobný vztahu rodinnému“ by mezi oběma dětmi mohl být. V této souvislosti žalobkyně zdůrazňuje, že o povolení k přechodnému pobytu nežádala z důvodu sloučení rodiny se sourozencem, ale právě z titulu vztahu obdobného vztahu rodinnému. Druhým stěžejním důvodem podané žaloby je skutečnost, že správní úřad nedostatečně a nesprávně posoudil otázku dopadu vydání rozhodnutí do rodinného života nezletilé žalobkyně. Správní úřad nepřihlédl k tomu, že matka žalobkyně nemá v České republice problémy s pobytovým statutem, pobývá zde více než deset let, za celou tuto dobu nebyla v Číně, legální pobyt v České republice mají kromě matky nezletilé žalobkyně i její dva sourozenci. Tvzení správního úřadu o tom, že žalobkyně může požádat úřady o jiný pobytový status, nemůže podle názoru žalobkyně být důvodem pro zamítnutí její nyní posuzované žádosti. Žalobkyně fakticky jinou možnost nemá bez toho, že by musela rodinu opustit, za účelem sloučení rodiny vycestovat do Číny, kde by bylo nutné čekat devět měsíců a žádost podat osobně. Uvedené skutečné dopady do života žalobkyně a její rodiny nebyly správními úřady posuzovány a zvažovány.

Zástupce žalovaného správního úřadu se k nařízenému jednání soudu nedostavil, ač byl řádně a včas o termínu jednání uvědomen, soud proto využil možnosti podle ustanovení § 49 odstavec 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s. – a o žalobě jednal i rozhodl v nepřítomnosti žalovaného.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Žalobkyně se žádostí ze dne 28.8.2012 domáhala vydání povolení k přechodnému pobytu s odůvodněním, že sdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie. Protože k žádosti nezletilé nebyly předloženy zákonem stanovené náležitosti, vydal správní úřad prvního stupně ve dnech 27.7.2012 a 12.11.2012 výzvu podle ustanovení § 45 odst.2 správního řádu k odstranění nedostatků žádosti, v níž účastníci řízení poučil o tom, jaké náležitosti musí účastník řízení v žádosti o povolení přechodného pobytu správnímu úřadu předložit a koho lze považovat za rodinného příslušníka Evropské unie.

Rozhodnutím ze dne 17.5.2013 správní úřad prvního stupně žádost žalobkyně zamítl s odůvodněním, že nezletilou nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie podle ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců a žalobkyně tak nesplňuje podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu.

Proti uvedenému rozhodnutí bylo podáno právním zástupcem žalobkyně dne 3.6.2013 blanketní odvolání, které bylo doplněno odůvodněním ze dne 21.6.2013.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil s odkazem na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž nelze za vztah rodinný považovat vztah bratra a sestry, nejedná se o rodinného příslušníka, a proto nebyly splněny podmínky uvedené v ustanovení § 87b ve spojení s ustanovením § 15a zákona o pobytu cizinců.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Soud posoudil věc takto:

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, jímž byla pravomocně zamítnuta její žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87b odst.1 ve spojení s ustanovením § 15a zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že nebyla splněna podmínka existence vztahu, kterým by bylo naplněno postavení žadatelky jako rodinného příslušníka občana Evropské unie a nebyl doložen doklad o sdílení společné domácnosti.

Z obsahu spisového materiálu správních úřadů vyplynulo, že žalobkyni nebyl povolen přechodný pobyt na území České republiky, neboť nedoložila skutečnosti rozhodné pro povolení pobytu podle ustanovení § 15 odst.4 písm.b) zákona o pobytu cizinců. Na základě zhodnocení předložených dokladů správní úřad dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila podmínky pro povolení přechodného pobytu, a to z důvodu, že se u ní nejedná o vztah obdobný vztahu rodinnému s občanem EU, nýbrž o vztah jiný, a to vzdálený příbuzenský (sestra-sestra s jedním společným rodičem). Správní úřady věc posuzovaly v intencích ustanovení § 15 odst.4 písm.b) zákona o pobytu cizinců, tedy zkoumaly, zda lze žalobkyni považovat za osobu mající určitý kvalitativní vztah (naplňující zákonem stanovené znaky) k občanu Evropské unie (sestře žalobkyně, která je občankou ČR).

Podle ustanovení § 15a odst.1 zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho: a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie. Je-li účelem pobytu občana Evropské unie studium, rozumí se rodinným příslušníkem pouze manžel a nezaopatřené dítě (odst. 2 cit. ustanovení). Podle odst. 3 cit. ustanovení za nezaopatřenou osobu se podle odstavce 1 písm. d) považuje občan Evropské unie nebo jeho manželem vyživovaný cizinec, který a) se soustavně připravuje na budoucí povolání, b) se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo c) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.

Zákon o pobytu cizinců dále stanoví v odst.4 citovaného ustanovení, že „ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že:

- a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud
 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,
 2. je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo
 3. se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, anebo
- b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.“

Uvedené ustanovení zákona o pobytu cizinců obsahuje dvě podmínky: 1) cizinec žije s občanem Evropské unie v vztahu obdobném vztahu rodinnému, 2) žije s ním ve společné domácnosti. Obě podmínky přitom musejí být splněny současně. Podle stávající judikatury správních soudů (např.právě žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2010, č.j. 5As 6/2010 - 63, dostupný na www.nssoud.cz) je nutno zabývat se nejen

tím, zda cizinec žije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie, ale také tím, zda lze vztah mezi nimi považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému. Vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je zákon v souladu se Směrnicí vymezuje. Za vztah rodinný je bezesporu považován vztah rodiče - děti, prarodiče - děti. Lze v této souvislosti proto akceptovat názor žalobkyně stran posuzování takovýchto vztahů (obdobných vztahům rodinným), existují-li mezi určitými osobami, které mezi sebou mají určitou dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu, přitom takové vztahy lze přirovnat ke vztahu např. rodiče – děti, prarodiče – vnuci. Jak již bylo uvedeno výše, za rodinného příslušníka občana Evropské unie se rozumí jeho a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie. Za rodinného příslušníka, tudíž ani za vztah rodinný není bez dalšího považován vztah bratr - sestra, tím méně lze potom za takový vztah, respektive vztah obdobný vztahu rodinnému, považovat vztah bratranec – sestřenice.

Městský soud v Praze shledal důvodnou žalobu v té části, v níž žalobkyně namítala, že se správní úřady obou stupňů při odůvodňování svých rozhodnutí zaměřily pouze a výhradně na definici a vztahy pojmu „rodinný vztah“, kdy skutečně podle výše citované judikatury sourozence nelze bez dalšího za rodinné příslušníky považovat. Správní úřady obou stupňů se však žádostí žalobkyně nezabývaly z pohledu toho, co žalobkyně v podané žádosti uváděla, tedy podstatnou a rozhodnou okolností, že žalobkyně nežádala o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky z titulu tedy samotného rodinného vztahu s občanem EU, ale právě z titulu vztahu obdobného vztahu rodinnému. Městský soud v Praze má za to, že při posuzování otázky, zda jde v tom kterém konkrétním případě o vztah obdobný ke vztahu rodinnému, se nelze omezit pouze na zkoumání, zjištění a konstatování existence příbuzenského vztahu, ale je nezbytné zároveň opatřit si veškeré podklady pro posouzení, zda jde v případě žadatele o dlouhodobou, úzkou, citovou a případně jinak definovanou vazbu mezi jednotlivými příslušníky rodiny, jako tomu je v nyní posuzované věci a zároveň posoudit a podrobně odůvodnit otázku, zda - zejména s přihlédnutím k věku nezletilé žalobkyně a k dalším okolnostem - nejsou splněny podmínky pro posouzení jejího vztahu právě za vztah obdobný vztahu rodinnému.

Z tohoto pohledu má Městský soud v Praze za to, že správní úřady obou stupňů se ve svých rozhodnutích touto otázkou dostatečným způsobem nezabývaly, proto shledal žalobu důvodnou, žalobou napadené rozhodnutí nezákonné a proto s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti napadené rozhodnutí žalovaného podle ustanovení § 78 odstavec 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odstavec 4 s.ř.s.). Žalovaný správní úřad je právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázán (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst.1 s.ř.s. Ve věci úspěšné žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému správnímu úřadu. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 3.000,-Kč, zaplacený soudní poplatek z podaného návrhu na přiznání odkladného účinku podané žalobě v částce 1.000,- Kč (tomuto návrhu soud vyhověl usnesením ze dne 17.12.2013, č.j.: 11A 175/2013 – 27) a dále odměna právního zástupce Mgr.Petra Václavka, advokáta, a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna v daném případě činí tři úkony právní služby po 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a

účast u jednání soudu) podle ustanovení § 6, § 7, § 9 a § 11 odst. 1 advokátního tarifu a třikrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dále byla jako součást odměny zástupce žalobce přiznána 21% daň z přidané hodnoty z celkové odměny za právní zastoupení v částce 2.142,- Kč, neboť právní zástupce žalobce je podle předloženého osvědčení plátcem DPH. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 16.342,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právního zástupce žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s.ř.s. je kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23.září 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu